

HENNY THIJSSING-BOER

Een roep in de nacht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De zomer van 1960 liet zich van zijn beste kant zien. Het weer was al weken achter elkaar stabiel en de zon deed haar uiterste best. Willem Maardijk, de campingbeheerder, was tevreden: zijn gasten hadden het zichtbaar naar de zin en genoten volop. Als er weinig te klagen viel verliep voor hem alles lekker soepel.

De meeste mensen bivakkeerden nog in tenten, maar toch constateerde hij dat er jaarlijks meer en meer caravans verschenen. Men had blijkbaar meer geld te besteden en verlangde dus ook meer luxe en comfort. Hij vond het allemaal best, hij had er zelfs op ingespeeld door ook een caravan aan te schaffen.

Deze nieuwe aanwinst, waarmee hij erg in zijn nopjes was, had hij op de camping laten plaatsen – niet voor eigen gebruik, maar voor de verhuur. Het was een behoorlijke uitgave geweest – een rib uit je lijf, had zijn vrouw Margje gezegd. Ze waren dan ook beiden blij geweest toen de eerste huurster zich meldde, een jonge vrouw van achter in de twintig, die met haar twee kindertjes de caravan voor een maand had gehuurd.

Vanochtend, tien minuten geleden, was ze

op de camping aangekomen en toen hij haar had ingeschreven, had hij zijn zoon geroepen, de twaalfjarige Bob, en had hij hem gezegd de nieuwe gasten naar de caravan te brengen.

Hij keek hen na en toen hij zag dat Bob de kinderwagen duwde, waarin een baby lag van een paar weken oud, dacht hij trots: je bent een zoon naar mijn hart. Het oudste kind, een meisje van zes jaar, huppelde naast de kinderwagen en zo te zien stond haar bekje niet stil.

Willem Maardijk glimlachte en bekeek het inschrijvingsformulier nog eens.

De moeder heette Derkje Nederveldt en was achtentwintig jaar. Nou, hij hoopte dat ook zij het bij hen naar haar zin zou hebben, want volgens hem kon zij wel wat vertier gebruiken. Hij vond dat ze er niet erg florissant uitzag; haar ogen stonden eerder droevig dan blij in het bleke gezichtje. Zou zo'n jonge vrouw al zorgen hebben?

Willem haalde zijn schouders op en toen hij even later opkeek, zag hij Bob terugkomen met het oudste meisje, dat de kinderwagen voortduwde. Hij liep op de kinderen toe en vroeg verwonderd: 'Wat nou, is er iets?'

Bob schudde het hoofd. 'Nee, maar die mevrouw had het zo druk met uit pakken en zo,

en toen zei ik dat ik wel een poosje op de kinderen wilde passen.'

Bob trok zijn schouders op. Hij toonde ongewild zijn goede karakter toen hij eraan toevoegde: 'Ze keek een beetje moe en dat vond ik zielig.'

Willems ogen boorden zich in die van zijn zoon. 'Zo mag ik het horen; ik, ben trots op je, mijn jongen!'

Bob kleurde door het compliment en praatte er rap overheen: 'De mevrouw zei dat ze ook nog naar het dorp moest voor boodschappen. En de baby huilde. Dan moet je toch even helpen!' Hij wees met een hoofdknik op het oudste meisje: 'Zij heet Leonieke; het is een hartstikke geestig kind en ze praat heel veel en heel leuk!'

Leonieke lachte lief naar Willem en wees met een puntig vingertje in de kinderwagen. 'Dat is mijn kleine zusje, ze heet Dickie. Omdat mijn mama Derkje heet.'

Willem lachte vertederd om de kinderlijke uitspraak en Leonieke ratelde verder: 'Omdat Bob erbij is, mag ik met mijn zusje wandelen en dat vind ik heel leuk. Mama heeft gezegd dat ik héél goed op Dickie moet passen. Ik mag de kinderwagen niet loslaten. Dat doe ik ook

niet, hoor! Ik heb nog nooit eerder gekrampeerd, maar ik vind het hier wel fijn.'

Bob schoot in de lach om het woord 'gekrampeerd' en Willem lachte mee, maar toen keek hij zijn zoon aan en zei ernstig: 'Heb je niet tegen mevrouw Nederveldt gezegd dat ze niet naar het dorp hoeft voor boodschappen, omdat wij zowat alles in de kampwinkel in voorraad hebben?'

'Jawel, maar ze zei dat ze écht even naar het dorp moest, dat moet ze dan toch zelf weten?'

Daar had Willem Maardijk geen weerwoord op. Voordat hij wegliep, drukte hij Bob nog eens op het hart goed op de kleintjes te letten.

Bob knikte, waarna hij op een paar stoelen wees die op het terrasje stonden voor de ijsco-kiosk en tegen Leonieke zei: 'Kom mee, dan gaan we daar zolang zitten tot je moeder uit het dorp terug is.'

Als een volleerd moedertje duwde Leonieke de kinderwagen naar het terrasje, onderwijl Bob corrigerend. 'Mama is nog geen boodschappen aan het doen, want eerst moet de caravan klaar zijn.'

'Je hebt gelijk,' gaf Bob toe. Hij keek het meisje aan en informeerde: 'Zijn jullie hier alleen met je moeder of komt je vader later?'

Leonieke schudde het blonde hoofdje, sloeg trouwhartig een paar blauwgrijze oogjes op naar Bob en zei ernstig: 'Nee, want dat kan niet. Mijn papa is doodgegaan. Ik weet dat niet meer zo goed, want mama zei dat ik toen nog maar pas vier jaar was.'

'O...' zei Bob, onder de indruk en begaan met Leonieke. Hij was zelf pas twaalf jaar, en dus ontging Bob iets dat een volwassene wellicht niet ontgaan zou zijn. Hij ging niet aan het rekenen en daarom drong het niet tot hem door dat Leonieke al twee jaar geen vader meer had, maar wel een zusje van een paar weken oud.

Nu de kinderwagen stilstond, werd de baby onrustig, en toen het kindje begon te huilen, wipte Leonieke meteen op van haar stoel. Ze boog zich voorover in de wagen en suste: 'Stil maar, Dickie, wat is er dan? Wil je graag naar mama toe?'

Ze richtte zich op en keek Bob aan. 'Misschien heeft Dickie wel een natte broek, want ze weet nog niet hoe dat moet, een plasje ophouden!'

'Je moet de kinderwagen een beetje laten wiebelen,' stelde Bob voor, 'dan denkt ze dat jij ermee rijdt.'

Hij zag de auto van Leoniekes moeder naar

de uitgang van de camping rijden en wees het meisje daarop. ‘Kijk, nu gaat je moeder naar het dorp!’

Leonieke zwaaide en riep enthousiast: ‘Dag mam, dag mama!’

De vrouw achter het stuur hoorde of zag haar kleine dochter niet, ze keek strak voor zich uit. Zat ze te dromen of was ze zorgelijk, in diep gepeins verzonken? En waarom moest ze zo gehaast even naar het dorp? Niemand zou daar ooit achterkomen, want kort erna klonk er een oorverdovend lawaai van twee auto’s die in volle vaart op elkaar botsten. Derkje Nederfeldt was op slag dood en de man in de andere auto kwam er wonder boven wonder met enkele schaaf en kneuswonden vanaf.

Aangeslagen en volkomen van de kaart zou hij later telkens herhalen, hetgeen ook de zuivere waarheid was: ‘Ze reed pardoes de drukke rijbaan op! Zonder op het verkeer te letten! Ik kon geen kant op... O, mijn God, wat is dit verschrikkelijk!’

De anders zo rustige camping veranderde in een oord vol beroering en paniek, en iedereen spoedde zich naar de uitgang. Willem Maardijk haastte zich naar zijn zoon en fluisterde gejaagd: ‘Let goed op de kleintjes; er is

een ongeluk gebeurd.'

Voor Leonieke onverstaaanbaar voegde hij eraan toe: 'Het is de auto van haar moeder, maar ik weet nog niet hoe erg het is. Met haar...'

Terwijl Willem zich uit de voeten maakte, vroeg Leonieke aan Bob: 'Wat is er? Waar rennen al die mensen en jouw vader naar toe?'

Het kind keek verschrikt, maar wist nog niet dat er iets was gebeurd waar door haar leven en dat van haar zusje totaal zouden veranderen. Bob had gezien hoe verschrikt zijn vader had gekeken, en hij vreesde dat er voor Leonieke iets heel ergs was gebeurd. Hij deed zijn best haar te troosten: 'Er is een... ongelukje gebeurd.'

Hij keek het meisje aan, sloeg in een opwelling beschermend een arm om haar heen en gaf haar een vluchtig kusje op haar wang. Toen zei hij: 'Stil maar, Leonieke, stil maar.'

Het kind keek de jongen verwonderd lachend aan. Waarom zei Bob dat ze stil moest zijn? Ze huilde immers niet, zoals Dickie? Bob had haar een kusje gegeven en dat vond ze grappig. Ze keek naar hem op, en zei: 'Ik vind jou lief!'

Bob knikte afwezig toen hij de sirene van een politieauto en het beangstigende geluid

van een ambulance hoorde. Hij werd bang, en toen Leonieke voorstelde: ‘Zullen wij ook gaan kijken?’ schudde hij gejaagd zijn hoofd.

‘Nee, dat kan niet, Leonieke... Wij moeten hier blijven wachten.’

Niemand bekommerde zich om de kinderen, want iedereen was samengedromd op de plaats van het afschuwelijke ongeluk. Van een afstandje keek men vol ontzetting toe hoe het ontzielde lichaam van een jonge vrouw in de ambulance werd geschoven, die vervolgens met hoge snelheid wegreed. Allen hoopten dat de vrouw niet geleden had, dat het daarvoor te snel was gegaan. Sommigen vouwden de handen en baden voor haar zieleheil en allen hadden ze te doen met de vrouw die niemand van hen kende. Arme, onbekende vrouw.

Als campingbeheerder moest Willem Maardijk veel vragen van de politie beantwoorden, wat hij naar beste vermogen deed. Maar de goede man wist zelf ook maar weinig van de vrouw. Jawel, hij had wel haar adres en hij wist hoe ze heette. Hij gaf haar leeftijd op en die van haar kindertjes, waarna hij hulpeloos verzuchtte: ‘Meer weet ik echt niet.’

Toen Leonieke en de baby in een politiebuisje de camping verlieten, biggelden er tranen

over Willems wangen. Hij had het ontzettend te kwaad, maar toch probeerde hij Bob te troosten. De jongen huilde: ‘Leonieke was zo lief! Wat gebeurt er nou met haar...’

Willem legde een arm om de schouders van zijn zoon. ‘Stil maar, mijn jongen, voor die kleintjes wordt gezorgd. Daar kun je gerust op zijn, stil nou maar.’

De verslagenheid op de camping was groot, iedereen vroeg zich af wat er van die twee stakertjes van kinderen moest worden. Dankzij de gegevens die Willem had kunnen verstrekken, kwam de politie erachter dat de vrouw in een stad had gewoond die een paar uur rijden van de camping verwijderd lag. In die bewuste stad werd haar huisarts opgespoord, en die wist weer dat Derkje in een eenvoudig bovenhuis had gewoond en dat haar man twee jaar eerder overleden was; Voor zover hij wist had ze geen verdere familieleden.

Volgens hem had ze de dood van haar man niet kunnen verwerken; en tijdens de zwangerschap van haar tweede kindje leed ze aan zware depressies, die na de geboorte van de baby zelfs waren toegenomen. De arts wist dat ze de baby naar zichzelf had vernoemd – van Derkje had ze Dickie gemaakt – maar wie de vader